

Ježiš Kristus a jeho kňazstvo podľa Listu Hebrejom

List Hebrejom je veľmi zaujímavým a pozoruhodným biblickým spisom, ktorý má neznámeho autora. V minulosti bol považovaný za list Apoštola Pavla, dnes je však táto mienka opustená. Neznámy autor (možno Apolo, možno Barnabáš alebo niekto iný) ho napísal na adresu židokresťanov, ktorí sa ocitli v nebezpečnosti nostalgie za veľkoleposťou židovských obradov, ktorú v jednoduchej kresťanskej liturgii už nenašli. Preto im autor Listu Hebrejom píše o vznešenosti kresťanskej viery. Metodicky to robí tak, že porovnáva Ježišovo kňazstvo, obetu a kult,... so starozákonným židovským kňazstvom, obetou a kultom,...

My pozorným štúdiom a liturgickým prežívaním jeho obsahov môžeme najlepšie pochopiť podstatu Kristovho a kresťanského kňazstva a všetkého, čo je s tým spojené. Katolícka cirkev si význam tohto listu veľmi dobre uvedomuje, pretože ho zaradila do svojich bohoslužieb a číta ho v liturgii až počas štyroch (!) týždňov každý deň vo feriálnych bohoslužbách 1.- 4. týždňa v období cez rok každý nepárny rok.

Porovnanie Ježišovho a starozákonného kňazstva. Židovský národ mal veľmi starostlivo vypracovaný systém kňazstva, obiet a rôznych kultových obradov. Starozákonní kňazi aj veľkňaz pravidelne v rôznych časových intervaloch prinášali obety za ľud aj za seba, za odpustenie hriechov. Starozákonní kňazi pochádzali z kmeňa Léviho a z rodu Árona. Každého z nich po skončení služby musel nahradiť niekto iný a toho zas niekto iný a tak to šlo cez celé generácie.

Ježiš Kristus však ako človek nepochádzal z Léviho kmeňa ani z Áronovho kňazstva. Ani by sa vlastne nemohol stať kňazom, pretože pochádzal z kmeňa Júdu (porov. Hebr 8,4). Ježiš je však kňazom *podľa rádu Melchizedechovho* (Hebr 7,11.17). To predstavuje kňazstvo, ktoré je nezastupiteľné a neprechádza na iného, pretože Ježiš žije stále v nebeskom chráme. Na novozákonných kňazov Ježišovo kňazstvo prechádza v tom zmysle, že kresťanskí kňazi majú na Ježišovom kňazstve účasť, ale nevlastnia také kňazstvo, ktorým by bolo možné nahradiť či zastúpiť Kristovo kňazstvo.

Porovnanie Ježišovej a starozákonnej obety. Kým starozákonní kňazi museli prinášať neprehľadné a nespočítateľné množstvo obiet, Ježiš Kristus priniesol iba jednu jedinou obetu, ktorá nemá náhradu, ani ju netreba opakovať. Je to jedna jediná obeta, ktorá trvá stále. Ježiš pritom nepotreboval prinášať nejaký obetovaný dar, ale priniesol obetu seba samého, preto je jeho obeta dokonalá a stále účinná. Je to obeta, ktorá spočíva v slobodnom odovzdaní vlastnej bytosti: slobody a vôle. *Obety ani dary, ani obety zápalné, ani obety za hriech si*

nechcel, ani sa ti nepáčili... Potom povedal: Hľa, prichádzam, aby som plnil tvoju vôľu (Hebr 10,8-9).

Porovnanie účinnosti kresťanského a starozákonného kultu. Starozákonný kult spočíva v ustavičnom prinášaní obiet, pričom obetujúci prichádzajú na obetu s vedomím, že žiadna obetovaná vec nemôže priniesť dokonalé a úplné očistenie človeka ani nemôže úplne zadosťučiniť za všetko, čo je potrebné vynahradiť. Preto vykonávajú svoje obety pokiaľ možno čo najčastejšie. List Hebrejom tvrdí: *Je nemožné, aby krv býkov a capov odstránila hriechy* (Hebr 10,4).

Kresťanský kult je však obetou seba samého v Kristovi a s Kristom. Ježišova obeta je raz navždy účinnou obetou jeho samého a kresťania sa k nej pridávajú, pričom získavajú ospravedlivenie na základe Kristovej krvi a svojho vlastného úmyslu či túžby podobne sa obetovať ako Ježiš Kristus. Tento kult je kultom v Duchu a v pravde (porov. Jn 4,23). Jeho podstatu a účinnosť veľmi dobre vystihuje Jeremiášova predpoveď novej zmluvy, ktorá nebude napísaná na kamenných tabuliach ako prvá zmluva zo Sinaja (porov. Hebr 8,9; Ex 20), ale v srdciach a mysliach ľudí, pričom jej dôsledkom bude poznanie Pána a odpustenie hriechov (porov. Hebr 8,11-12; Jer 31,31-34).

Preto je veľmi dôležité, aby sme sa na bohoslužbách zúčastňovali aktívne a s vedomím, že tu ide popri Ježišovej obete aj o obetu nás samotných a aj od tohto sebaobetovania závisí jej úžitok pre nás.

